

The Use of Digital Skills to Equip Public Administration Students, Faculty of Humanities and Social Sciences of Thepsatri Rajabhat University, for the Shift in Digital Government

Thatchapon Teedee, Juthamard Pansamai, and Chalida Sanwised

Lecturer of Public Administration, Faculty of Humanities and Social Sciences

Thepsatri Rajabhat University

Corresponding Author: thatchapon.t@lawasri.tru.ac.th

Received: August 1, 2024 Revised: August 28, 2024 Accepted: September 9, 2024

Abstract

This research aims to 1. examine the level of digital skills, and 2. propose guidelines to enhance the digital skills of Public Administration students in the Faculty of Humanities and Social Sciences at Thepsatri Rajabhat University to support the transition to a digital government. For the quantitative approach, data were collected from 420 weekday students from the first to fourth year in the Public Administration program, using a 5-point Likert scale questionnaire. Frequency, percentage, and standard deviation were employed to analyze the data. In the qualitative part, the data were collected from 12 employers, selected through a purposive sample technique, using a structured interview form and a focused group discussion. Data were analyzed through content analysis.

The study revealed that 1. overall, the digital skills of Public Administration students were at a moderate level. Considering each aspect, all were also at a moderate level. Ranked from higher to lower mean scores, the following skills were observed: digital literacy and technology application, digital skills for enhancing organizational potential, governance and compliance skills, digital management policies and standards, digital skills for planning, managing, and leading organizations, and digital skills for driving change and innovation were observed respectively; 2. for the proposed guidelines to enhance digital skills, three guidelines were found: 1) self-learning should be encouraged, 2) classroom training programs specifying required skills at each year level should be enhanced, and 3) integrated teaching and learning that incorporates digital skills across various subjects in the curriculum should be promoted.

Keywords: Digital Skills, Digital Government, Public Administration,
Thepsatri Rajabhat University

การใช้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีต่อการรองรับ การปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล

ธัชพล ทิธี, จุฑามาศ พรรณสมัย, และชลิตา แสนวิเศษ
อาจารย์สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Corresponding Author: thatchapon.t@lawasri.tru.ac.th

ได้รับบทความ: 1 สิงหาคม 2567 ปรับปรุงแก้ไข: 28 สิงหาคม 2567 ตอรับตีพิมพ์: 9 กันยายน 2567

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับทักษะดิจิทัลของนักศึกษา และ 2. เสนอแนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล ประชากรที่ใช้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณ เป็นนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 420 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผู้ให้ข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ ผู้ใช้บัณฑิต จำนวน 12 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และแบบการสนทนากลุ่ม และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า 1. ระดับทักษะดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายทักษะ พบว่า ทักษะแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ทักษะการรู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยี ทักษะการใช้ดิจิทัล เพื่อยกระดับศักยภาพองค์กร ทักษะการควบคุมกำกับ และการปฏิบัติตามกฎหมาย นโยบายและการมาตรฐาน การจัดการดิจิทัล ทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อการวางแผน บริหารจัดการ และนำองค์กร และทักษะการใช้ดิจิทัล เพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์ ตามลำดับ 2. แนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ พบว่า 1) ควรส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง 2) สนับสนุนการจัดฝึกอบรมแบบเข้มข้นโดยกำหนดทักษะที่ต้องมีในแต่ละชั้นปี และ 3) การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ผนวกทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตรอย่างทั่วถึง

คำสำคัญ: ทักษะดิจิทัล, รัฐบาลดิจิทัล, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บทนำ

ยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) และแผนรัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย พ.ศ. 2566-2570 ได้ให้ความสำคัญกับการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐโดยการใช้นวัตกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารราชการแผ่นดินและการบริการสาธารณะ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน หนึ่งในแนวทางสำคัญคือ การพัฒนาทักษะดิจิทัลให้แก่ทรัพยากรบุคคลภาครัฐ และการสร้างความพร้อมด้านเทคโนโลยีโดยรวมของภาครัฐ การพัฒนาทักษะดิจิทัลของบุคลากรภาครัฐจึงเป็นสิ่งสำคัญในการปรับตัวให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน (สถาบันพัฒนาข้าราชการกรุงเทพมหานคร, 2564, หน้า 8) ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570) ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ได้มุ่งเน้นการปรับกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาเพื่อให้ชัดเจนและแสดงทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาประเทศในระยะ 5 ปี โดยมีวัตถุประสงค์ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ (สรรพสิทธิ์ ชมบุญ, ทิวกกร แสร้สุวรรณ, ศรินดา สานมาตี, และโชติ บดีรัฐ, 2564, หน้า 412)

เทคโนโลยีดิจิทัลได้มีบทบาทสำคัญในทุกภาคส่วน ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สินค้า การบริการ และกระบวนการทางสังคม รวมถึงรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลการปรับตัวของภาครัฐโดยนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาเพื่อพัฒนาระบบการบริการและสร้างเสริมศักยภาพของทรัพยากรบุคคลภาครัฐจึงเป็นความท้าทายที่สำคัญ มติคณะรัฐมนตรี ในวันที่ 26 กันยายน 2560 ได้ให้ความเห็นชอบในแนวทางการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลสำหรับข้าราชการและบุคลากรภาครัฐต่อการปรับเปลี่ยนจากรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์สู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล โดยมีวัตถุประสงค์ให้ภาครัฐมีทรัพยากรบุคคลที่มีทักษะทางด้านดิจิทัลได้อย่างมีความเหมาะสม ในการรองรับการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจและเทคโนโลยี และสามารถประยุกต์ใช้ทักษะเทคโนโลยีดิจิทัลให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2560, หน้า 1)

ในการกำหนดแนวทางพัฒนากำลังคนภาครัฐให้มีทักษะด้านดิจิทัล มีการดำเนินการดังนี้

1. การพัฒนาคนเพื่อสร้างและพัฒนาระบบเทคโนโลยีดิจิทัลของหน่วยงาน
2. การสร้างและพัฒนาคนในหน่วยงานเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการให้บริการ
3. กำหนดให้เป็นหน้าที่ของข้าราชการและบุคลากรภาครัฐในการนำรูปแบบการเรียนรู้และพัฒนา 70:20:10 (ร้อยละ 70 เรียนรู้ด้วยตนเองและจากการปฏิบัติงาน ร้อยละ 20 เรียนรู้จากผู้อื่นและการสอนงาน และร้อยละ 10 เรียนรู้จากการฝึกอบรม)
4. มอบหมายให้ส่วนราชการและหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานการบริหารและพัฒนาข้าราชการและบุคลากรภาครัฐต้องมีดำเนินการเพื่อให้ข้าราชการและบุคลากรภาครัฐได้รับการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัล การดำเนินการทั้งหมดนี้จะช่วยให้หน่วยงานภาครัฐมีกำลังคนที่มีทักษะด้านดิจิทัล สามารถปรับตัวที่รวดเร็วต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และมีความสามารถในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงาน (พงษ์วัตร บุญสนองโชคยิ่ง, 2563, หน้า 2)

วิชารัฐประศาสนศาสตร์เป็นวิชาที่ศึกษาการบริหารเกี่ยวกับการบริหารงานภาครัฐเกี่ยวกับกิจการสาธารณะ มุ่งการบริการสาธารณะในการตอบสนองความต้องการต่อประชาชนส่วนใหม่ โดยไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะแสวงผลกำไร (สัญญา เคนาภูมิ, 2563, หน้า 6) ซึ่งมีขอบข่ายครอบคลุมในเรื่องนโยบายสาธารณะ พฤติกรรมศาสตร์ และวิทยาการจัดการโดยมีวัตถุประสงค์ที่ผลิตคนเป็นนักบริหาร

ในหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ (Nicholas, 2001, p.27) รัฐประศาสนศาสตร์ (Public Administration) หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานสาธารณะ ซึ่งครอบคลุมถึงการบริหารงานราชการและรัฐวิสาหกิจต่างๆ โดยใช้กระบวนการจัดการองค์การและบุคลากรที่ดำรงตำแหน่งทางราชการ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนดและนำกฎหมาย ระเบียบแบบแผนต่างๆ ที่ออกโดยฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ไปสู่การปฏิบัติ (Gordon, & Milakovich, 1995, p.8)

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2565) สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตที่คำนึงถึงการตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน และความต้องการของท้องถิ่นและสังคม สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับการผลิตบุคลากรเพื่อรับราชการในกระทรวงต่างๆ และภาคเอกชน ให้มีคุณธรรมและจริยธรรม มีความรู้ตามศาสตร์รัฐประศาสนศาสตร์ มีทักษะทางปัญญาทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และทักษะด้านการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 2565, หน้า 7-8) นักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ได้ทดสอบสมรรถนะทักษะดิจิทัล เกณฑ์ IC3 Digital Literacy Certification จำนวน 50 คน ผลการทดสอบไม่มีผู้สอบผ่าน คิดเป็นร้อยละ 100 (มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 2565, หน้า 45) ดังนั้นการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลจึงเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีและเป็นบุคลากรภาครัฐในอนาคตสำหรับรัฐบาลดิจิทัลที่ทันสมัยและเป็นประโยชน์สูงสุดต่อประชาชนและองค์กรทางราชการ

จากที่กล่าวมาสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาระดับทักษะทางดิจิทัล ในประเด็นทักษะการรู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยี ทักษะการเข้าใจนโยบาย กฎหมายและมาตรฐาน ทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อการประยุกต์และพัฒนา ทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อการวางแผน บริหารจัดการ และนำองค์กร และทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์และศึกษาแนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ เพื่อให้สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้นำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาได้ตรงตามความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต อันจะเป็นพลังสำคัญในการส่งเสริมและรองรับการเป็นบุคลากรภาครัฐต่อการรองรับการเปลี่ยนรัฐบาลดิจิทัลต่อไป

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับทักษะดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล
2. เพื่อเสนอแนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล

การทบทวนวรรณกรรม

การใช้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล

ตามแนวทางการพัฒนาข้าราชการและบุคลากรภาครัฐของสำนักงาน ก.พ. เพื่อการปรับเปลี่ยนเป็นรัฐบาลดิจิทัลในระยะเริ่มต้น (Early) ซึ่งเป็นทักษะทั่วไป (Generic Skills) ที่ไม่ได้ครอบคลุมถึงทักษะเฉพาะทางสำหรับวิชาชีพสาขาใดสาขาหนึ่ง โดยมีรายละเอียดทักษะดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2560, หน้า 3-21)

1. รู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยีเป็น ได้แก่ ทักษะความเข้าใจและใช้เทคโนโลยีดิจิทัล
2. เข้าใจนโยบาย กฎหมายและมาตรฐาน ได้แก่ ทักษะในการควบคุมกำกับ และการปฏิบัติตามกฎหมาย นโยบาย และแนวทางมาตรฐานการจัดการทางดิจิทัล
3. ใช้ดิจิทัลเพื่อการประยุกต์และพัฒนา ได้แก่ ทักษะเทคโนโลยีดิจิทัลในการยกระดับศักยภาพองค์กร และทักษะการออกแบบกระบวนการและการให้บริการระบบดิจิทัลเพื่อการพัฒนาคุณภาพงานภาครัฐ
4. ใช้ดิจิทัลเพื่อการวางแผน บริหารจัดการ และนำองค์กร ได้แก่ ทักษะการจัดการโครงการ และการบริหารกลยุทธ์ และทักษะด้านผู้นำดิจิทัล
5. การดิจิทัลในการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์ ได้แก่ ทักษะการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงดิจิทัล

การทบทวนแนวคิดข้างต้นจะถูกนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยถึงระดับทักษะ และแนวทางเสริมสร้างทักษะเทคโนโลยีดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์เป็นกลไกการขับเคลื่อนสำคัญด้วยประการหนึ่งในการให้ความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ เพื่อรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล เพราะทุกวันนี้สิ่งสำคัญในการพัฒนาขีดความสามารถหรือสมรรถนะของบุคลากรภาครัฐ คือ การสร้างคนให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้น ในการสร้างและพัฒนากำลังคนด้านดิจิทัลภาครัฐจึงเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างยิ่ง เพื่อสนับสนุนการปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัล

กรอบแนวคิดการวิจัย

ระยะที่ 1

ศึกษาระดับทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล

ระยะที่ 2

แนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล

1. การรู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยี
2. การเข้าใจนโยบาย กฎหมาย และมาตรฐาน
3. การใช้ดิจิทัลเพื่อการประยุกต์และพัฒนา
4. การใช้ดิจิทัลเพื่อการวางแผน บริหารจัดการ และนำองค์กร
5. การใช้ดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการวิจัยแบบผสม (Mixed Methods Research) โดยวิธีการวิจัยการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) การวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ที่ใช้การวัดครั้งเดียว (One-shot Descriptive Study)

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาศาสาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ทั้งหมดที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษา 1/2567 จำนวน 420 คน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปแบบตรวจสอบรายการ ส่วนที่ 2 การใช้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาศาสาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ประยุกต์ใช้ตามแนวทางของสำนักงาน ก.พ. แบบมาตราส่วนประมาณ 5 ระดับ และส่วนที่ 3 เกี่ยวกับข้อเสนอแนะคำถามปลายเปิด

1.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย นำ(ร่าง) แบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องตรวจสอบเที่ยงตรง, ความครอบคลุมเนื้อหา, และความถูกต้องสมบูรณ์ของภาษา รวมจำนวน 3 คน ผลการทดสอบได้ค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 จากนั้นทีมวิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้รับการแก้ไขจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มตัวอย่าง รวมจำนวน 30 คน หนึ่งในนั้นหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่า (α -Coefficient) ของครอนบาค ผลการหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามซึ่งมีค่าระหว่าง 0.814-0.891 ซึ่งหลักการจะต้องมีค่าตั้งแต่ 0.8 ขึ้นไป แบบสอบถามจึงถือว่ามีความเที่ยงตรงใช้ได้ (ดวงเต๋อ ย้วยความดี, 2565, หน้า 161)

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล ทีมวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการตั้งแต่วันที่ 20 มิถุนายน 2567 ถึง 30 มิถุนายน 2567 ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามจำนวน 420 ชุดด้วยตนเอง และได้รับการตอบกลับจำนวน 420 ชุด คิดเป็นเป็นร้อยละ 100

1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล ในการศึกษาครั้งนี้ ได้นำเอาโปรแกรมสถิติสำเร็จรูปมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการวิเคราะห์ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.5.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

1.5.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากข้อมูลแบบสอบถามการใช้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษารัฐประศาสนศาสตร์ โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) และใช้เกณฑ์การแปลผลของข้อมูลการวิเคราะห์ ตามแนวทางของ ธาณินทร์ ศิลป์จารุ (2553, หน้า 142)

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

ผู้วิจัยใช้การวิจัยระเบียบวิธีเชิงคุณภาพ (Qualitative methods) บนพื้นฐานคติแบบปรากฏการณ์นิยม (Phenomenology) ซึ่งเชื่อว่าการจริงมีหลากหลายและมีลักษณะจำเพาะ (ชาย โพธิ์สิตา, 2552, หน้า 8) จะทำการศึกษาแนวทางการเสริมสร้างทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษ

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคม มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการปรับเปลี่ยนสู่รัฐบาลดิจิทัล

2.1 ผู้ให้ข้อมูลหลักในการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม การเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ในครั้งนี้เป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เลือกจากผู้ใช้งานจริง สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) โดยอยู่บนข้อสันนิษฐานที่ว่าเป็นตัวแทนที่ทำหน้าที่ในการขับเคลื่อนทรัพยากรมนุษย์ด้านรัฐบาลดิจิทัล ในหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่ให้บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้แก่ จังหวัดลพบุรี จังหวัดสระบุรี และจังหวัดสิงห์บุรี จังหวัด 4 คน ซึ่งเป็นผู้ที่รับผิดชอบงาน 1) ด้านการวางแผน 2) ด้านการสรรหาคัดเลือก 3) ด้านการพัฒนา และ 4) ด้านการประเมินผลการปฏิบัติงาน ด้านละ 1 คน รวมผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 12 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม (Focus group) แนวคำถามในการสัมภาษณ์ของการศึกษานี้ประกอบด้วย 1) ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย อายุ ตำแหน่งการทำงานในปัจจุบัน 2) แนวคำถามในการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม ประกอบด้วย ปัจจุบันหน่วยงานมีการส่งเสริมทักษะดิจิทัลควรเป็นอย่างไร / การวัดผลหลังจากส่งเสริมเป็นอย่างไร/การส่งเสริมทักษะดิจิทัลแต่ละทักษะสำหรับนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ควรเป็นอย่างไร

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษานี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยได้ทำการศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสารวิชาการ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อมูลที่เคยมีผู้ศึกษาแล้วมาใช้สนับสนุนข้อมูลที่ได้รับเพื่อให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ประกอบการศึกษา

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลไปพร้อมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล และจะดำเนินการวิเคราะห์ต่อไปภายหลังการเก็บข้อมูลสิ้นสุดลง โดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยจัดกลุ่มข้อความที่มีความเกี่ยวข้องกัน รวมถึงนำเสนอผลในรูปแบบการพรรณนาบรรยาย

ผลการวิจัย

1. ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัลในภาพรวม โดยสามารถแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ในรูปของตารางพร้อมทั้งคำบรรยาย มีรายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชา
รัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ในภาพรวม

รายการ	ระดับทักษะทางดิจิทัล		
	μ	σ	การแปลผล
1. ด้านทักษะการรู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยี	3.12	.673	ปานกลาง
2. ด้านทักษะการควบคุมกำกับ และการปฏิบัติตาม กฎหมาย นโยบายและการมาตรฐานการจัดการดิจิทัล	2.92	.749	ปานกลาง
3. ด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อยกระดับศักยภาพองค์กร	2.98	.756	ปานกลาง
4. ด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อการวางแผน บริหารจัดการ และนำองค์กร	2.90	.776	ปานกลาง
5. ด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลง และสร้างสรรค์	2.77	.887	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.94	.686	ปานกลาง

จากตาราง 1 ผู้ที่ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาคปกติ
จำนวน 420 ราย มีระดับทักษะทางดิจิทัลในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ
2.94 และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายด้านพบว่า ด้านทักษะการรู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยี มีค่าเฉลี่ย
มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อยกระดับ
ศักยภาพองค์กร อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 ด้านทักษะการควบคุมกำกับ และการปฏิบัติ
ตามกฎหมาย นโยบายและการมาตรฐานการจัดการดิจิทัล อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92
ด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อการวางแผน บริหารจัดการ และนำองค์กร อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 2.90 และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลง
และสร้างสรรค์ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 ตามลำดับ

2. ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่มเกี่ยวกับแนวทางการสร้างเสริมทักษะทาง
ดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล

จากการดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group Discussion) จากผู้ให้
ข้อมูลหลักที่สำคัญในการดำเนินการวิจัย จำนวน 12 คน สามารถสรุปความคิดเห็นได้ว่า แนวทางการ
สร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีรายละเอียดดังตาราง 2

ตาราง 2 สรุปผลการสัมภาษณ์เชิงลึกการสนทนา แนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัล
ของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

รายการ	แนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัล
1. ด้านทักษะการรู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยี	- ควรส่งเสริมและให้ความรู้โดยการจัดการฝึกอบรมตามทักษะที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด - การเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่านช่องทางหลักสูตรออนไลน์ต่างๆ - การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ผนวกทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตร
2. ด้านทักษะการควบคุมกำกับและการปฏิบัติตามกฎหมาย นโยบายและการมาตรฐานการจัดการดิจิทัล	- ควรส่งเสริมและให้ความรู้โดยการจัดการฝึกอบรมตามทักษะที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด - การเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่านช่องทางหลักสูตรออนไลน์ต่างๆ - การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ผนวกทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตร
3. ด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อยกระดับศักยภาพองค์กร	- ควรส่งเสริมและให้ความรู้โดยการจัดการฝึกอบรมตามทักษะที่จำเป็นตามที่หลักสูตรกำหนด - การเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่านช่องทางหลักสูตรออนไลน์ต่าง ๆ - การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ผนวกทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตร
4. ด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อการวางแผน บริหารจัดการ และนำองค์กร	- ควรส่งเสริมและให้ความรู้โดยการจัดการฝึกอบรมจากผู้ที่มีการประสบการณ์ในหน่วยงานภาครัฐ
5. ด้านทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์	- ควรส่งเสริมและให้ความรู้โดยการจัดการฝึกอบรมจากผู้ที่มีการประสบการณ์ในหน่วยงานภาครัฐ - การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ผนวกทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตร

จากตาราง 2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มี 3 ประเด็นที่สำคัญในการเสริมสร้างทักษะดิจิทัล ประกอบด้วย

1. การเรียนรู้ทักษะทางดิจิทัลด้วยตนเอง เป็นกระบวนการที่สามารถทำได้โดยใช้ทรัพยากรและเครื่องมือต่างๆ ที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ต
2. หลักสูตรจัดฝึกอบรมแบบเข้มข้นเรียนโดยกำหนดทักษะที่ต้องมีในแต่ละชั้นปี สามารถช่วยให้ผู้เข้าร่วมการอบรมได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพสูง
3. การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ผนวกทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตร เป็นวิธีการที่สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้และเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษาในยุคดิจิทัลได้ดี การผนวกทักษะดิจิทัลเข้ากับรายวิชาต่างๆ

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทำให้ทราบถึงระดับการใช้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ และได้ข้อเสนอแนะแนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. การใช้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์เน้นเนื้อหาทางด้านการบริหารจัดการภาครัฐและนโยบายสาธารณะ มีรายวิชาที่เกี่ยวกับทักษะดิจิทัลเพียงรายวิชาเดียว มีจำนวนโครงการการพัฒนาทักษะทางดิจิทัลจำนวนน้อย และขาดการบูรณาการทักษะดิจิทัลในหลักสูตร อาจเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาของ เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์ (2565) ได้ทำการประเมินผลระดับทักษะดิจิทัลบุคลากรการศึกษาสายวิชาการ ในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชเพื่อการปรับเปลี่ยนเป็นรัฐบาลดิจิทัล ใน 7 ด้าน โดยผลการประเมินทักษะดิจิทัลทั้ง 7 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ สุทธินันท์ ชื่นชม, กัลยา ไกรักษ์, และอำนาจ โกวรรณ (2564) ได้ศึกษารูปแบบของการพัฒนาทักษะด้านการรู้ดิจิทัลสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า ทักษะการตระหนักรู้ทั้ง 4 องค์ประกอบ ประกอบด้วยทักษะการปฏิบัติ ทักษะการคิด ทักษะการร่วมมือ ทักษะการตระหนักรู้ และ 12 ตัวบ่งชี้ อยู่ในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ในตะวัน กำหอม (2567) ที่ได้ศึกษาโปรแกรมพัฒนาการรู้ดิจิทัลเพื่อบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนขนาดเล็กที่ทำการสอนระดับประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยผลการศึกษาพบว่า การรู้ดิจิทัลและสมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ วชิรพจน์ ทรัพย์สงวนบุญ, และเวทยา ไม้ใจดี (2563) ที่พบว่าอุปสรรคสำคัญในการปรับเปลี่ยนเป็นรัฐบาลดิจิทัลมีหลายประการ เช่น บุคลากรไม่เข้าใจภาพรวมของการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในองค์กร ทำให้ขาดความรู้ความเข้าใจในการดำเนินการเปลี่ยนแปลง ขาดความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการฐานข้อมูลและเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งเป็นทักษะสำคัญสำหรับการดำเนินงานในระบบดิจิทัล และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับฐานข้อมูลและดิจิทัล บุคลากรมีความกังวลในการใช้ระบบดิจิทัล เป็นต้น

2. แนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ใน 5 ด้าน ประกอบด้วย 1) ทักษะการรู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยี 2) ทักษะการเข้าใจนโยบาย กฎหมายและมาตรฐาน 3) ทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อการประยุกต์และพัฒนา 4) ทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อการวางแผน บริหารจัดการ และนำองค์กร และ 5) ทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์ ผลการศึกษาพบว่า แนวทางในการเสริมสร้างทักษะดิจิทัล ประกอบด้วย 3 แนวทาง ได้แก่ 1) การเรียนรู้ด้วยตนเอง 2) หลักสูตรจัดฝึกอบรมแบบเข้มข้นเรียนโดยกำหนดทักษะที่ต้องมีในแต่ละชั้นปี และ 3) การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ผนวกทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตร การเสริมสร้างทักษะทางดิจิทัลให้กับนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์เป็นกระบวนการที่รวมหลายแนวทางเข้าด้วยกัน การเรียนรู้ด้วยตนเองช่วยเสริมสร้างความยืดหยุ่นและการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง หลักสูตรการฝึกอบรมแบบเข้มข้นเรียนช่วยให้ได้รับคำแนะนำและการสนับสนุนโดยตรง ส่วนการบูรณาการทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ช่วยให้นักศึกษาเห็นภาพการประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง การใช้ทั้ง 3 แนวทางร่วมกันจะช่วยให้นักศึกษาได้รับการ

พัฒนาทักษะทางดิจิทัลอย่างรอบด้านและเตรียมความพร้อมสำหรับการทำงานในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการศึกษาของ ปุณณสา คชศิลา (2565) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของข้าราชการหน่วยงานภาครัฐแห่งหนึ่ง ซึ่งผลการศึกษาพบ เพื่อส่งเสริมองค์ความรู้ด้านต่างๆ ผู้ปฏิบัติควรพิจารณาเข้าร่วมการอบรมฯ ดังกล่าว ผ่านแหล่งการศึกษาด้วยตนเองในระบบสุทรออนไลน์ โดยสำนักงาน ก.พ. อย่างไรก็ตามหลักสูตรที่ใช้ในการเพิ่มพูนทักษะดิจิทัลที่อาจเป็นหลักสูตรที่ได้รับการจัดทำขึ้นโดยหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน หรือสถาบันการศึกษาอื่นๆ โดยหลักสูตรนั้นๆ ควรเป็นหลักสูตรที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากหน่วยงานที่เชื่อถือได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงสมร สุทธิวงศ์กุล (2564) ซึ่งได้ศึกษาการพัฒนาทักษะดิจิทัลของบุคลากรภาครัฐไทยสู่เพื่อเปลี่ยนไปสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าแนวทางการพัฒนาทักษะเทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรภาครัฐไทยนั้นได้ถูกกำหนดไว้ ซึ่งประกอบด้วย 3 แนวทางหลัก ได้แก่ 1) การฝึกอบรมแบบเข้มข้นเรียน 2) ศึกษาการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านช่องทางออนไลน์ และ 3) การปรับมาตรการและโครงสร้างหน่วยงาน และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ พงษ์วัตร บุญสนองโชคยิ่ง (2563) ศึกษาการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลเพื่อเตรียมความพร้อมในการเปลี่ยนแปลงสู่องค์กรดิจิทัล โดยเฉพาะสำหรับบุคลากรของสำนักงานเลขานุการ สำนักงานแพทย์กรุงเทพมหานคร พบว่า รูปแบบในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้านดิจิทัล ได้แก่ 1) การเพิ่มคุณค่าในงาน 2) การลงมือปฏิบัติงานจริง 3) การเรียนรู้ด้วยตนเอง 4) การสอนงาน 5) การประชุม 6) การอบรม

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากวิจัย

จากการศึกษาการใช้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ต่อการรองรับการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล สามารถสรุปองค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากงานวิจัยนี้

1. การใช้ทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์อยู่ในระดับปานกลาง โดยทักษะการรู้เท่าทันและใช้เทคโนโลยีมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ส่วนทักษะการใช้ดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2. แนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษา ประกอบด้วย 3 แนวทาง ได้แก่ 1) การเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านแหล่งการเรียนรู้ออนไลน์ 2) การฝึกอบรมแบบเข้มข้นเรียน และ 3) การบูรณาการทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ เพื่อให้การเรียนรู้และพัฒนาทักษะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเชื่อมโยงกับการใช้งานจริงในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ควรนำผลการวิจัยพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน ปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ให้รวมการฝึกอบรมทักษะทางดิจิทัลอย่างเข้มข้น โดยการเพิ่มการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในระดับที่เหมาะสมกับแต่ละชั้นปี และจัดให้มีการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะในด้านการใช้ดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์มากขึ้น

2. ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ควรนำผลการวิจัยแนวทางการสร้างเสริมทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษา สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ประกอบด้วย 3 แนวทาง ได้แก่ 1) การเรียนรู้ด้วยตนเอง 2) หลักสูตร จัดฝึกอบรมแบบเข้มข้นโดยกำหนดทักษะที่ต้องมีในแต่ละชั้นปี และ 3) การจัดการเรียนการสอน แบบบูรณาการที่ผนวกทักษะดิจิทัลในรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตร การดำเนินการตามข้อเสนอแนะเหล่านี้ จะช่วยเสริมสร้างทักษะทางดิจิทัลของนักศึกษาในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ให้แข็งแกร่งและตอบสนอง ต่อความต้องการของสังคมและตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคต

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยและปัญหาอุปสรรคในการพัฒนาทักษะดิจิทัลเพื่อนำไปสู่การวางแผน เพื่อการพัฒนาทักษะดิจิทัล

2. ควรศึกษาวิจัยติดตามประเมินผลทักษะดิจิทัลแต่ละชั้นปีเพื่อให้เห็นแนวโน้มของการ เปลี่ยนแปลงทักษะดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง และนำมาปรับปรุงและพัฒนา

เอกสารอ้างอิง

- ชาย โพธิ์สิตา. (2552). **ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- ดวงเต๋อ ย้วยความดี. (2565). **เขียนวิทยานิพนธ์อย่างไรไม่โดนเท**. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงสมร สุทธิวงศ์กุล. (2564, มกราคม-เมษายน). การพัฒนาทักษะดิจิทัลของบุคลากรภาครัฐสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล. **วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย**, 13(1), 197-216.
- เทพศักดิ์ บุญรัตน์พันธุ์. (2565, กรกฎาคม-ธันวาคม). การประเมินทักษะดิจิทัลของบุคลากรสายวิชาการมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. **วารสารอิเล็กทรอนิกส์การเรียนรู้ทางไกลเชิงนวัตกรรม**, 12(2), 107-120.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2553). **การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS** (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: บิซซิเนสอาร์แอนด์ดี.
- ในตะวัน กำหม่อม. (2567, มกราคม-มิถุนายน). โปรแกรมพัฒนาการรู้ดิจิทัลสำหรับครูโรงเรียนประถมศึกษาในโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. **สหวิทยาการและความยั่งยืนปริทรรศน์ไทย**, 13(1), 101 -109.
- ปณณาสา คชศิลา (2565). **แนวทางการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของข้าราชการหน่วยงานภาครัฐแห่งหนึ่ง**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พงษ์วัตร บุญสนองโชคยิ่ง. (2563) . **การพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสู่องค์กรดิจิทัลของบุคลากรสำนักงานเลขาธิการ สำนักงานการแพทย์ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.**
- มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. (2565). **หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2565) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี**. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- _____. (2565). **รายงานประกันคุณภาพการประกันคุณภาพการศึกษา สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- วัชรพจน์ ทรัพย์สงวนบุญ. (2563, มกราคม-มิถุนายน). การเปลี่ยนผ่านทางดิจิทัลขององค์กรภาครัฐเพื่อยกระดับความสามารถทางการแข่งขันของประเทศไทย. **วารสารการจัดการสมัยใหม่**, 18(1), 15-22
- สถาบันพัฒนาข้าราชการกรุงเทพมหานคร. (2564). **แผนพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานครเพื่อการปรับเปลี่ยนเป็นรัฐบาลดิจิทัลระยะเริ่มแรก (Early) (พ.ศ. 2564-2565)**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สรรพสิทธิ์ ชมภูษ, ทิวกกร แสร์สุวรรณ, ศิริندا สอนมาตี, และโชติ บดีรัฐ. (2564, มีนาคม). บริบทของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 กับองค์ประกอบรองส่วนท้องถิ่น. **Journal of Roi Kaensarn Academi**, 7(3), 400-424.

- สัญญา เคนาภูมิ. (2563). **แนวคิดและทฤษฎีทางรัฐศาสตศาตร์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการวางแผนและพัฒนาชาติ. (2566). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570)**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2560). **แนวทางการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของข้าราชการ และบุคลากรภาครัฐเพื่อปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัล**. นนทบุรี: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). **ยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน). (2566). **แผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย พ.ศ. 2566-2570**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สุทธินันท์ ชื่นชม, กัลยา ใจรักษ์, และอำนาจ ไกรวรรณ. (2564, เมษายน-มิถุนายน). รูปแบบการพัฒนาทักษะการรู้ดิจิทัลของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้. **วารสารสารสนเทศศาสตร์**, 39(2), 16-33.
- Gordon, G., J., & Milakovich, M., E. (1995). **Public Administration in America** (5th ed.). New York: St. Martin's Press.
- Nicholas, H. (2001). **Public Administration and Public Affairs**. New Jersey: Prentice Hall.